

Bárovácký rok



Žáci 5. A

ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2021/2022



Nezapomenutelný zážitek z prázdnin

Byla jsem na skautském táboř. Jezdím tam každý rok na čtrnáct dní. To, o čem budu vyprávět, se stalo v prvním týdnu tábora.

Celý tábor věděl, že bude tento rok přepad. Každý říkal: „Já se hrozně těším!“ Jeden den se rozneslo: „Dneska v noci bude přepad!“ Každý se hrozně bál. Všichni jsme si před spaním připravili boty před postel a oblékli si teplé oblečení.

Vzbudil nás něčí hlas, ale ne křik a jekot, jenom klidný a příjemný hlas. Podívala jsem se na hodinky a podívala jsem se. „Vždyť je teprve jedenáct hodin?!“ „Že by byl přepad tak brzy? Navíc je nějaký klidný!“ divili jsme se všichni.

Ten hlas byla Zuzka, naše vedoucí. Řekla nám: „Jděte do jídelny, ostatní Sasanky už tam jsou.“ Sasanky jsou družinka, do které patřím.

V jídelně na nás čekala Anča, vedoucí našeho oddílu a říkala: „Budete mít výsadek. Pokud se vrátíte do dvou hodin, můžete udělat přepad celému tábořišti.“

Rozdělili jsme se na dvě skupiny a odvezli nás se zavazanýma očima.

Nakonec došla jenom naše skupina, ale přišli jsme až v půl třetí, takže jsme přepad nemohli udělat. Ráno jsme nemuseli na rozcvičku a mohli jsme spát, jak dlouho jsme chtěli. Druhá skupina spala nejdéle, protože je museli přivést zpátky a bylo už po čtvrté hodině ráno.

Ludmila Čapková, 7. B

Nečekaná bouře

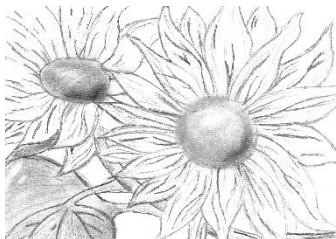
Bylo odpoledne a já jsem dostala chuť jít ven. Jako vždy jsem šla zazvonit na svoji nejlepší kamarádku Kláru a šly jsme ven na naše oblíbené místo, louku.

Nejdříve jsme si zašly koupit do obchodu něco dobrého. Než jsme na naši louku došly, chvíli to trvalo, protože jsme musely jít docela dlouho do kopce. Když už jsme byly na místě, roztáhly jsme si na trávě deku a sledovaly západ slunce.

Po nějaké době se na obloze udělaly veliké tmavé mraky a ochladilo se. Většinou to znamená, že bude pršet, a proto jsme si řekly, že už pomalu půjdeme domů. Najednou začalo hřmít a náhle pršet a my utíkaly domů.

Děšť a bouře byly čím dál silnější a silnější. Po chvíli Klára navrhla: „Co kdybychom počkaly někde pod stromem, než přestane pršet?“ Jenomže pak nám došlo, že při silném větru by se přeci pod stromem stát nemělo. Tak jsme se zase rozběhly, a protože byl vítr stále silný, uletěla mi moje oblíbená kšiltovka a já se rozhodla pro ni běžet. Mezitím Klára uklouzla a narazila si nohu, a tím pádem už bohužel nemohla běžet. Já si rychle vzala svoji kšiltovku a Klárce pomohla.

Naštěstí jsme nějak domů došly, sice s naraženou nohou a celé mokré, ale zato máme zážitek na celý život.



Veronika Urbánková, 9. B



Daniela Györgyová, 9. B

Lucie Davidová, 7. A

Ztracený cizinec

Byl krásný prázdninový den, slunce svítlo a hrálo a na obloze nebyl ani mráček. A protože nedávno přšlo, já s rodiči jsme se rozhodli, že pojedeme do lesa na houby.

Do lesa jsme vyjeli hned po obědě. Když jsme přijeli na místo, vyndali jsme košíky z auta a vyrazili jsme. Po chvílce v lese maminka zavolala: „Kluci, pojdte se podívat, co jsem našla!“ Já s taťkou jsme neváhali a hned jsme se šli podívat. Když jsme uviděli tu hromadu hub, co tam v mechu rostla, nestačili jsme se divit. Bylo tam určitě pět pravých hřibů, tři bedly a hromadu malých lištiček. Když bylo vše posbíráno, rozešli jsme se s velkou motivací, že něco najdeme.

Chvíli jsme šli a já jsem zpozoroval nějaké zvíře přibližně padesát metrů před sebou. Chvíli jsem to zvíře pozoroval a potom jsme došel k názoru, že to bude medvěd. Ze začátku jsem byl trochu vystrašený, ale potom jsem se zvedl a pomalu jsme došel pro rodiče. Táta mi to chvíli nevěřil a musel jsem ho přesvědčit, aby šel, ale nakonec šel. Došli jsme až ke křoví, kde jsem medvěda viděl. Táta přišel ke křoví, rozhrnul větve a uviděl cizince, který vypadal ztraceně. Táta se hned ptal: „Jste v pořádku?“ Cizinec odpověděl: „No, víte, já jsem se ztratil.“ Maminka nabídla pomoc a cizinec souhlasil.

Tak jsme vyrazili cestou k našemu autu. Když jsme vyšli z lesa, cizincovi se rozzářily oči a začal nám moc děkovat. Ještě jsme se zeptali, jak se dostane domů a dozvěděli jsme se, že je z nedaleké vesnice a že dojde domů po svých.

Po rozloučení s cizincem jsme nasedli do auta a vyrazili jsme domů. Doma nám maminka udělala výbornou bramboračku, kterou jsme si dali k večeři. Byl to zajímavý výlet.

Adam Janoušek, 7. A

Ztroskotání v Egyptě

Letošní prázdniny opravdu stály za to. Byli jsme v Egyptě a koupali se v moři. Rodiče napadlo, že bychom si mohli půjčit loď a obeplout jeden ostrov. Mně se to samozřejmě líbilo a souhlasil jsem.

Loď nám svěřili a mohli jsme vyrazit. Když jsme se blížili k ostrůvku, loď začala vydávat podivné zvuky, ale nikdo to neřešila, a tak jsme pluli dál. Po chvílce však naše plavidlo z ničeho nic zastavilo a všichni se divili. Podívali jsme se, co se děje a zjistili, že nám došlo palivo.

Museli jsme doplavit k ostrovu, jinak bychom tam navěky zůstali. Měli jsme hlad, a tak jsme lezli po stromech, abychom našli něco k jídlu. Nakonec se nám podařilo najít pět kokosů, které jsme poté rozbili o kus kamene.

Po jídle jsme uslyšeli podivné zvuky, které zněly takto: „Buga, buga!“ Mysleli jsme si, že jsou to nějací domorodci a měli jsme pravdu. Tlupa lidí tancovala kolem ohně. Raději jsme k nim nešli, báli jsme se. Šli jsme pryč a dostal jsem nápad: „Můžeme přivolat pomoc pomocí ohně!“ Nasbírali jsme dřevo a pokusili jsme se o rozdělání ohně. Nakonec úspěšně. V dáli jsme uviděli helikoptéru, jak míří k nám. „Sme zachráněni!“ zvolali jsme.

Nakonec jsme se dostali zpět na hotel. Musím říci, že toto byla ta nejlepší dovolená!

Ondřej Drobil, 7. A

Přespání v lese

Žila jedna čtrnáctiletá dívka, která se jmenovala Aneta. Měla svou nejlepší kamarádku Nikču, se kterou si říkaly, že o prázdninách zažijí velké dobrodružství.

Když nastaly letní prázdniny, dívky přemýšlely, kde by zažily to velké dobrodružství. Anetu napadlo, že by mohly jet k její babičce, která bydlí hned na kraji lesa. Nikča vykřikla: „Jé, to je super nápad a mohly bychom přespát v tom lese.“ Aneta souhlasila.

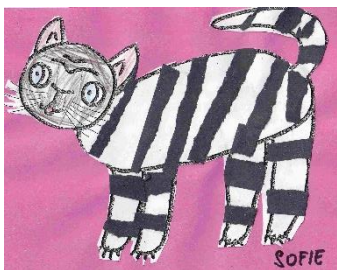
Když dívky přijely k babičce, byly nadšené. Přivítaly se s babičkou a hned běžely do lesa vybrat si své místo, kde budou spát. Našly si krásnou mýtinu.

Začalo se stmívat, a proto si už šly vybalit své spacáky, rozbalit karimatky a převléknout se do pyžama. Chvíli si povídaly a potom usnuly. Asi ve tři hodiny ráno je probudily zvláštní zvuky. První se probudila Nikča. „Anet, slyšíš to?“ šeptá Nikča Anetě. „Jo, co to asi je? Zdá se mi, že to vychází z toho křoví,“ povídá Anet. Nikča na to říká: „Půjdeme se tam podívat?“ Obě se trochu bály, ale svůj strach překonaly.

Podívaly se do křoví a zjistily, že to byla jen kočka, která se tam zamotala. Dívky si oddechly a v klidu usnuly.

Z toho vyplývá ponaučení, že musíme být odvážní, jinak nezažijeme žádné dobrodružství.

Viktorie Lišková, 7. A



Khanh Vy Sofie Cao, 1. B



Eliška Trsová, 4. B

Africké dobrodružství šneka Pepyrychlíka

Žil byl jeden šnek Pepyrychlík. A chtěl by se hodně moc podívat do Afriky. Šneci jsou ale pomalá stvoření. Měl plán.

Bydlel kousek od letiště. Když došel k letišti, vlezl k jednomu pánovi, který letěl také do Afriky. Z rozhlasu se ozvalo: „Let do Afriky poletí za 20 minut!“ Když to uslyšel, těšil se ještě víc. Po přeletu do Afriky vlezl do auta a už jel. Cestou viděl plno zvířat. Cestou spadlo auto do díry na silnici a rozbila se mu pneumatika. Šnek vypadl z auta, ale měl štěstí. Narazil totiž na šnečí rodinku, která byla hodná a dala mu najíst. Šnek Pepyrychlík jim řekl: „Ahoj, já jsem šnek Pepyrychlík a zítra musím vyrazit na cestu k letišti.“

Ráno vyrazil, šel po dlouhé cestě až k řece. Potřeboval totiž doplnit tekutiny. Viděl i krokodýly, jak lovili potravu. Dával si tedy velký pozor.

Pokračoval k městu, kde našel zverimex, kde mu hodný pán dal najíst – mrkev a salát. Šnek si pochutnal a pak ho pán zavezl zpátky k letišti. Pepyrychlík si vlezl zase do tašky a v ní se dostal letadlem zpátky domů. Zde všem šnekům z okolí vyprávěl, co všechno se dá v Africe zažít.

Matyáš Roučka, 7. B

Výlet do Alp

Pepík, Franta a Spytihněv si řekli, že by mohli jet na výlet do Alp. Domluvili se na datum, kdy se to každému z nich hodí. Když byl týden před výletem, Pepík řekl: „Kluci, mohl by s námi jet i můj kamarád Hugo?“ A hoší mu na to řekl: „Jasně, čím víc, tím líp.“ A o týden později jeli.

Den před odjezdem si všichni sbalili věci. Všichni šli také spát brzy, aby se jim dobře vstávalo. Všichni se těšili, ale pak si Spytihněv vzpomněl, že zapomněl sehnat hlídání pro svého psa Punt'u. Musel ho vzít s sebou, ale zapomněl pro Punt'u namky a hračky. Naštěstí si Punt'á hrál ve sněhu.

Po ubytování na zmluvené chatě zjistili, že mají díru ve střeše, a tak zajeli do lesa pro dříví, aby to mohli něčím zazdít. Vylezli na půdu, odkud chtěli díru zazdít, a přitom je napadla agresivní kuna. Vymysleli tedy plán, jak ji chytit a pustit do přírody. Spytihněv šel na půdu s klecí, do které kunu chytil.

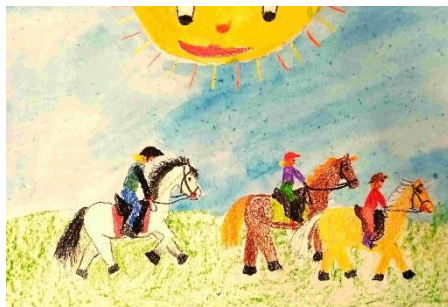
Když ji odnesli do přírody, kuna utekla a chlápci si šli zalyžovat. Během lyžování Franta narazil do skály.

Naštěstí je Hugo doktor, a tak se o Frantu postaral. Stejně ale museli k lékaři do Česka, protože na tom byl špatně. A takto skončil jejich výlet do Alp.

Filip Klepsatel, 7. B



Sára Suchánková, 5. A



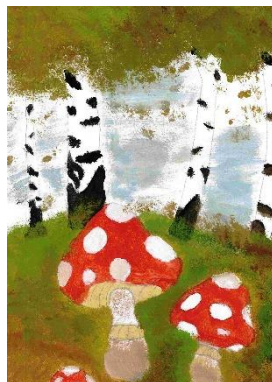
Johana Urbanová, 5. A



Joachim David Haines, 9. B



Daniela Györgyová, 9. B



Sarah Mikešová, 7. C

Cesta podzimmím lesem

Když jedu podzimmím lesem, cítím jehličí ze stromů a listy. Všechno hezky splývá do červenožluté barvy. Potoky a řeky tečou plynule a okouzující je také, když voda odnáší listy ze stromů.

Hezké je také, když jsou studánky čisté a okolo nich je listí, které leží na zemi, ještě žluté nebo červené. To vše dodává řece okouzující vzhled.

Zvuky podzimmního lesa jsou nádherné až uklidňující. Nejoblíbenější zvuk je asi zpěv ptáků, který dokáže uklidnit, nebo šustění listů. Příjemný je ale také vítr, který fouká pomalu.

Lesní vítr je takový pomocník pro malá zvířátka, která neumí vyšplhat na strom, protože jim shazuje plody ze stromu dolů. Vždy, když ale fouká vítr, je slyšet šum listí, který je nádherný a docel uklidňující.

Na lese se mi líbí všechny jeho zvuky a barvy, které se nádherně doplňují, a také studánky a nádherné výhledy na ně.

Matyáš Roučka, 7. B



Sára Suchánková, 5. A



Michaela Valíčková, 5. A



Mája Richtrová, 5. A



Eliška Jančíková, 5. A



Teodor Kraus, 5. A

Cesta podzimmím lesem

Mám rád, když jdu někdy s rodiči, třeba na houby, na podzim do lesa. Padá listí, stěhovaví ptáci odlétají nebo se připravují na odlet do teplých krajín, některá zvířata se ukládají k zimnímu spánku.

Líbí se mi, když jdu na podzim lesem, mám z toho pěkný pocit. Stromy se začínají zbarvovat do oranžova a hněda, jako by je nějaký lesní skřítkové natírali barvou. Spadané hnědé a oranžové listí dělá kolem cesty pruh, takže to vypadá jako krajnice silnice.

Pofukuje drobný příjemný vánek a mezi větvemi stromu prosvítuje slunce.

Občas nám nad hlavami přeletí nějaký pták, třeba datel, který je černý jako noc, káně lesní, jehož volání připomíná volání o pomoc. Dále jsou vidět hejna ptáků, mnohdy připomínající písmeno V, kteří letí do teplých krajín.

Jiná zvířata se připravují na zimu, nabírají tuk, roste jim hustější kožich. Některá zvířata, která přes zimu spí, si shromažďují zásoby.

Na líčení jsem si vybral les, protože mám rád přírodu i podzim.

Petr Jakeš, 7. B



Aneta Chromá, 5. A



Karolína Vnenčáková, 5. A

Autumn

Once upon a time
it's beautiful autumn time.
Birds are singing,
students studying,
it's beautiful autumn time.

Jan Urban, 8. A



Beata Beránková, 7. A



Zuzana Sedláková, 7. A



Štěpánka Pittnerová, 7. A



Viktorie Lišková, 7. A



Markéta Šustková, 7. A

Podzimní pětilístek

autumn
 yellow foggy
 to shop to rain to fall
 Autumn is a beautiful season.
 fall

Jan Urban, 8. A

autumn
 cold clourful
 to walk to rain to cook
 Autumn is a beautiful season.
 fall

Tereza Vazačová, 8. B

autumn
 cold cloudy
 to fall to rain to scare
 Leaves fall off trees.
 fall

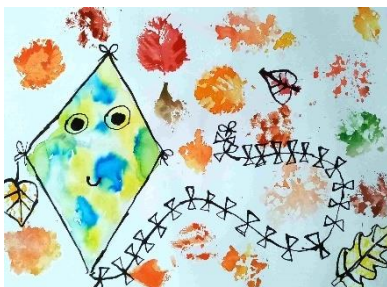
Václav Kříž, 8. A



Laura Hillová, 7. B



Kristýna Bazalová, 7. C



Aneta Chromá, 5. A



Barbora Součková, 5. A



Michal Fiala, 5. A



Tomáš Payer, 5. A



Eliška Jančíková, 5. A



Michaela Valíčková, 5. A



Nela Ondráčková, 5. A



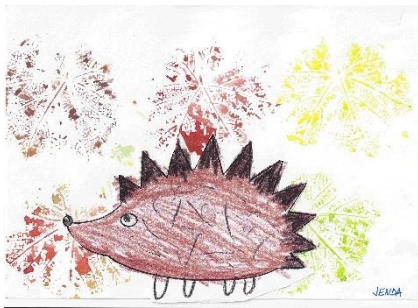
Michal Fiala, 5. A



Karolína Vnenčáková, 5. A



Dominik Brus, 1. B



Jan Michal, 1. B



Kristýna Myslíková, 1. B



Adam Zbořil, 1. B



Beata Beránková, 7. A



Viktorie Lišková, 7. A



Klára Hodinová, 7. A



Ester Turková, 7. A

Já, pirát

Když jsem byl malý, miloval jsem seriál Jake a piráti ze Země Nezemě. Chtěl jsem prožívat podobná dobrodružství jako Jake. Jednou v noci jsem se ocitl v Zemi Nezemí a překvapil mě kapitán Hook s jeho bandou. Začali mě honit. Kapitán Hook zařval: „Nám neunikneš, kluku! Jsi náš!“ Utíkal jsem, co mi nohy stačily, a najednou jsem se propadl do země, při pádu jsem se uhodil do hlavy a na chvilku ztratil vědomí.

Když jsem se probral, stál nade mnou Jake. Zeptal se mě: „Jsi v pohodě, stalo se ti něco?“ Odpověděl jsem, že jsem v pohodě a Jake mě vyvedl tajnou chodbou do jejich skrýše. Byl jsem rád, že mě zachránil.

Jake mě seznámil se svými kamarády. Potom jsem ho požádal, jestli bych se nemohl u nich skrýt, protože ně honí kapitán Hook. Jake souhlasil a řekl, že mohu zůstat a že mě vycvičí jako piráta, protože je kapitán Hook i jejich nepřítel.

Následující den jsem vstal brzo a Jake mě vzal na jejich výcvikové hřiště, kde jsem se učil zacházet s mečem, střilet z luku a kuše a házet kamenem na cíl. Také jsem se učil používat létací prášek. Takto to šlo několik dní, až Jake jednou řekl: „Vedl sis výborně, bereme tě do naší party.“

Najednou slyším hlas zdáli: „Jiříku, vstávej! Škola volá.“ To mě budila mamka a já zjistil, že to všechno byl jenom sen.

Jiří Košan, 6. B

Já, pirát

Jmenuju se Dan a jsem kapitánem pirátské lodi Černá perla.

Podařilo se mi ukrást tajnou mapu ostrova, ba které je ukrytý velký poklad. Mám na lodi pěknou sebranku, ale na kormidelníka Johna se mohu spolehnout.

Najednou se rychle setmělo a začala velká bouřka. Vlny se nám přelévají přes palubu a jsou strašně vysoké. Stojíme na můstku kormidelníka a ten najednou křičí: „Kapitáne, vidím v dále ostrov!“ V tu chvíli všichni slyšíme velký náraz, moje Černá perla narazila na útesy.

Loď se potopila s celou posádkou, zachránili jsme se jen já a John, vyplavilo nás tí na pláž ostrova, kam jsme pluli. Řekl jsem Johnovi: „To jsem rád, že ses také zachránil.“ Po pár dnech se nám podařilo podle mapy najít poklad.

Říkám Johnovi: „Pojď, zkusíme ze zbytků lodi postavit vor a zachránit se. To se nám po pár dnech podařilo. Naložili jsme na vor poklad. Zbylé zásoby jídla z lodi uplavaly na moře.

Měli jsme s Johnem velké štěstí, zachránila nás velká obchodní loď a odvezla do přístavu.

Za peníze z pokladu jsme si s Johnem koupili loď, pověsili jsme pirátství na hřebík a brázdíme moře jako obchodníci s kořením.

Daniel Svátek, 6. B

*Marian Daniv, Kryštof Fuchs,
Petr Jakeš, Jaroslav Mládek, 7. B*



U nás na náměstí

Probudil jsem se pod hromadou sutí a trámů. Hlava mi třeštila a do ruky vystřelovala bodavá bolest. Vyškrábal jsem se na nohy a rozhlédl se kolem. Stál jsem sám. Okolo byly ruiny domů, některé ještě doutnaly. Vykřikl jsme a zhroutil se zpět do drti, která mě mohla a měla zabít. Která zabila všechny.

Obloha byla šedivá. Jak jsem tam tak ležel a naříkal, začalo mrholit. Malé kapky, které mi stékaly po tváři, mě donutily přemýšlet. Jan! Eliška! Kde jsou? Kde jsou mí sourozenci? Vyskočil jsme, zavrával a pak se rozběhl ulicí nazdařbůh. „Jane!“ křičel jsem. „Eliško!“

Silnice byly zasypány sutí ze zbořených domů, v parku hořelo. Proběhl jsem to všechno. „Jeníčku, Eli! Kde jste?“ sípal jsem z posledních sil. Lehl jsem si chvíli na zem, abych si odpočinul. Pomalu mě opouštěla naděje. V tomto městě smrti přeci nemůže být už nikdo.

Pak jsme si vzpomněl. Náměstí! Jan a Eliška se šli včera podívat na náměstí. Rozsvěceli tam vánoční strom a zahajovali jarmark. Náměstí!

Ve skomirajícím světle jsem se rozběhl k náměstí. Když jsem tam doběhl, byla už tma. Srdce se mi zastavilo, doutnající strom ozařoval mihotavým světlem vybombardované prostranství. Země, nebo to, co z ní bylo vidět, byla pokryta lidskými těly.

Padl jsme na kolena a zakřičel. Plakal jsem. Dlouho. Hlasitě. Neslyšel jsem hlasité hučení motorů ani svist padajících raket. Z transu mě probudila teprve exploze. A potom? Tma.

Když jsem se znovu probudil, přestala mě bolet hlava, ruku jsme necítil. Vstal jsem. Vše to šlo až příliš snadno... Předemnou se rozprostíralo náměstí. Ne takové, jaké jsem jej viděl v tom zlém snu – byl jsem si nyní zcela jistý, že to byl jen sen – ale takové, jaké jsem je znával. Lidé se poklidně procházeli, na vánočním stromě zpívali ptáci. A tam?

„Tome!“ dvě děti mi běžely vstříc. „Eliško, Jeníčku!“ vykřikl jsem a také se rozběhl. Tak jsme se setkali znovu, ve šťastnější dobu a na šťastnějším místě.

Anna Jakešová, 9. A

U nás na návsi

U nás na návsi pobývá chlapec, který se narodil s pokřiveným tělem. Matka mu zemřela po těžkém porodu a jeho otec byl tak dobrosrdečný, že se nad ním slitoval, a strčil ho do sirotčince. Ze sirotčince ho propustili v okamžiku, kdy nabyl plnoletosti. Teď přežívá na náměstí. Každý den ho potkávám při cestě do školy. Nemám nic, co bych mu mohla nabídnout, kromě své zdvořilosti. Pokaždé, když ho potkám, s ním prohodím pár slov.

Dnes mi pověděl, že neví, zda má ještě nějakou cenu žít takový mizerný život. „Život je jako příběh. Protagonista má vždy možnost výběru. Buď svůj příběh skoncuje, nebo se rozhodne svůj příběh psát dál. Pokud bys svůj příběh skoncoval, nikdy se z něj nestane úspěšný román.“

odvětila jsem. On na mě upřel své oči a mlčky pozoroval, jak odcházím.

Další den jsem ho nespatriła. Usoudila jsem, že se šel někam projít. Začala jsem si dělat starosti až tehdy, kdy se na náměstí neobjevil ani jednou za týden. V bezesných nocích jsem nemohla spát, jen jsem přemítala o tom, kde asi je a proč tak náhle zmizel. Ráno jsem spatřila titulek v novinách. Mráz mi přeběhl po zádech. Na těle mi vyrašila husí kůže. Znovu jsme se podívala na titulek. Chlapec s pokřiveným tělem nalezen mrtev pod zvonici.

Otevřela jsem okno, abych dovnitř pustila čerstvý vzduch. Na parapetu ležel kus papíru zatížený kamenem. Zvedla jsem kámen a vzala do rukou papír. Měla jsem tušení, že je od chlapce se zohaveným tělem. „Máš pravdu. Je to můj příběh. Ale já nechci psát román. Můj příběh je jedna mizerná balada. A já určím, kdy a jak skončí.“

Luu Ly Ninh Thi, 9. A



1



2



3



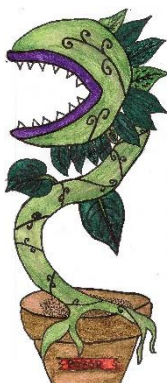
4



5



6



7



8



9



10

1 – Beata Beránková, 7. A

2 – Lucie Davidová, 7. A

3 – František Pittner, 7. A

4 – Klára Hodinová, 7. A

5 – Jan Janota, 7. A

6 – Ester Turková, 7. A

7 – Anna Bošková, 7. A

8 – Viktorie Lišková, 7. A

9 – Eliška Nováčková, 7. A

10 – Nela Volfová, 7. A

V zemi dinosaurů

Pětiletá Kristýnka ráda jezdí o víkendech za babičkou. Jednou byla u babičky na týden a stalo se něco neuvěřitelného.

Kristýnka musela přijet hodně brzy ráno. Říkala si, proč museli vyjet tak brzy, když vždy přijíždějí na oběd. Tentokrát už na snídani. Když dorazili, maminka se musela rozloučit, protože pospíchala do práce. Kristýnce to bylo jedno, rozloučila se a šla si hrát do pokojíčku. Před dvanáctou se ozvalo z kuchyně: „Kristýnko, pojď dolů na oběd.“ Kristýnka odpověděla: „Ano, babičko, už jdu.“

Naobědvaly se a babička četla Kristýnce knížku o dinosaurech. Když babička dočetla, Kristýnka nechtěla spát, tak babička řekla: „Až se vyspínáš, něco ti ukážu.“ Kristýnka řekla: „Až se vyspínám?“ Babička odpověděla: „Ano, Kristýnko.“ „Ach jo, tak dobře.“

Když se Kristýnka probudila, zívla si a pak si vzpomněla, že babička pro ni něco má. Radostně seběhla a volala: „Babi, babičko!“ Babička říká: „Ano, já jsem v obývacím pokoji!“ Kristýnka utíkala dolů a říkala si, co asi dostane. Když doběhla do obývacího pokoje, stál před ní obraz, ale obraz to nebyl.

Bylo to zrcadlo. Babička jí zrcadlo dala do pokojíčku. Každé ráno jí připravovala oblečení a Kristýnka se před zrcadlem předváděla, ale pak se v zrcadle objevilo něco podivného.

Vypadalo to jako dveře, nešly jí otevřít, tak je pustila, ale pak se samy otevřely. První, koho si všimla, byl brachiosaurus, vypadal jako ten z pohádky, kterou jí četla babička. Kristýnka sebrala odvahu a vstoupila do dveří v zrcadle. Oněměla úžasem. Byla za nimi říše dinosaurů.

Kristýnka se tak vždy těšila k babičce ještě víc. Těšila se, až si sedne za zrcadlem na kraj skály a bude sledovat krásnou říši dinosaurů.

Adéla Turková, 6. B

V zemi dinosaurů

Ahoj, já jsem Karlík. Je mi 11 let, žiju s rodiči v Českých Budějovicích. Baví mě svět dinosaurů, kupuji si o nich knížky, dívám se na dokumenty, sbírám figurky.

A teď k té hlavní věci. Když jsem měl desáté narozeniny, dostal jsem od tetičky Marušky knížku o dinosaurech. Tetička mi řekla: „Knižku jsem koupila ve starém ošklivém obchodě, kde jsem si chtěla koupit noviny a pak jsem tam viděla knížku o dinosaurech a vzpomněla jsem si na tebe.“

Po oslavě jsem si zalezl do pokoje a začal jsem tu knihu číst. V té chvíli, kdy jsem ji četl, se mi zamotala hlava a probudil jsem se v zemi dinosaurů. Když jsem se tam objevil, nečekal jsem, že se mi to někdy splní. Byl jsem vystrašený a zároveň jsem cítil velké vzrušení.

A najednou se za mnou objevil jeden z největších dinosaurů všech dob, jmenuje se Tyranosaurus Rex. Řekl jsem si: „Ty bláho, co budu dělat? Asi jsem mrtvej. Aaaaa, pomóc!“ A najednou jsem slyšel psí štěkot a vidím našeho psa Alíka, který příšerně štěkal. Viděl psa Alíka, leknul se ho a vzal nohy na ramena, otočil to.

A najednou jsem otevřel oči a pořád slyším psí štěkot. Rozhlédnu se a vidím, že jsem v pokoji. „Hmmm, tak to se mi jen zdálo.“ Rychle jsem na sebe hodil oblečení a mazal do školy. Když jsem přišel do školy, otevřel jsem dveře a přes celou třídu jsem zařval: „Byl jsem v Zemi dinosaurů!“

Max Pavlov, 6. B

Ben a svět dinosaurů

Datík: „Ahoj, já vás vítám u svého příběhu. Jsem DNA, ale říkejte mi Datík, budu vás provázet příběhem a budu vám dávat informace o dinosaurech. Pozor, je možné, že se objevím uprostřed příběhu. Tak pozor!“

Byl jeden chlapec, který se jmenoval Ben, bylo mu 10 let, měl tátu archeologa a měl rád dinosaury. Jednoho dne, když byl jeho táta na výpravě, našel kostru dinosaura. Našel ji v Asii, takže měli co dělat, aby ji vykopali. Potom ji převezli na základnu, kterou měli kousek od místa, kde kostru našli.

O pět let později se objevil vědec, který dělal pokusy na tom, jak dinosaura vytvořit geneticky. Vědec v té práci pracoval přibližně 6 let a víte, co je náhoda? Pracuje ve stejné práci jako Benův táta.

Jednoho dne si vědec řekl, že by se mu hodil archeolog. Zeptal se jednoho archeologa, jestli mu s tím nepomůže. Ten archeolog se jmenoval Lorenzo a hádejte, kdo to byl? Byl to Benův táta. Tak mu začal pomáhat.

Jednou vzal tatínek Bena do své práce a představil mu vědce. Stále musel pracovat, tak Bena posadil na židli a pokračoval dál na jejich projektu. Ale udělali chybu. Udělali něco moc riskantního. Byla 50% šance, že se to povede anebo ne.

Jejich zařízení začalo selhávat. „Ó ne!“ vykřikli. Před nimi se objevil portál, který je všechny vtáhnul. Táta Lorenzo, vědec a Ben se ocitli ani nevěděli kde. Nebyli na základně, byli někde v džungli. Něco uslyšeli v křoví. Z křoví vyběhl dinosaurus Compsognathus.

Datík: „To jsem já, Datík, sleduji, že jste narazili na prvního dinosaura, tady o něm máte informace: jeho délka je 70 cm. 1,4 m, hmotnost okolo 2,5 kg, rychlost přibližně 64 km/h, ale pozor, ve skupině může být nebezpečný. Tak to by byly všechny informace, tak já zase mizím.“ Pokračování příště...

Šimon Němec, 6. B

Ve světě dinosaurů

Ahoj, jmenuji se Lenka a je mi osm let. Mám ráda dinosaury a mám narozeniny. Za odměnu jedeme dnes do dinoparku, ale to jsme ještě nevěděli, co se stane.

Tatínek se mě celou cestu ptal: „Leničko, těšíš se?“ „Ano, strašně moc,“ odpověděla jsem pokaždé. Dojeli jsme na místo a já teprve teď měla obrovskou radost.

Bylo to tam obrovské a všude samý dinosaurus. Byl to ráj přímo stvořený pro mě. „Strašně moc děkuju,“ děkovala jsem tatkoví. „Nemáš zač a pojd'!“ řekl tatínek.

Já jsem se rozeběhla do ohrady za Stegosaurem. Nevšimla jsem si cedule zákaz vstupu. „Lenko, ne, tam nesmíš!“ křikl na mě tatínek, ale já ho neposlouchala.

Otočím se a za mnou opravdu stojí dinosaurus. Začínám mít strach, protože se na mě nedívá zrovna přátelsky. Jenom stojím a nic neříkám. On začne vypadat hladově, a to už se mi vůbec nelíbí.

Nakloní se ke mně a já se natahuju. Nechci, aby mě sežral. On se ale najednou usměje. A já si myslím, že jsem blázen. „Ahoj, jak se jmenuješ?“ zeptá se mě. „Ty mluvíš?“ zeptám se. „Ano, mluvím, moc rád tě poznávám, jsem Stegosaurus.“ řekl dinosaurus. „Holčičko, nehýbej se!“ volá na mě nějaká pracovnice.

Takto jsme se se Stegosaurem skamarádili. Nakonec jsem si ho odvezla domů, protože pracovníci se ho báli a já jsem prý jediná osoba, která s ním byla v kontaktu.

Doteď máme Stegosaura jako domácího mazlíčka žijícího na zahradě.

Natálie Iralová, 6. B

Vánoce a zimní období



Johana Urbanová, 5. A



Karolína Vnenčáková, 5. A



Nela Ondráčková, 5. A



Aneta Chromá, 5. A



Sára Suchánková, 5. A



Matilda Říhová, 3. A



Kristýna Myslíková, 1. B



Kryštof Lauda, 5. B



Filip Schwarz, 1. B



Kristýna Myslíková, 1. B



Adam Zbořil, 1. B



Dominik Brus, 1. B



Jan Michal, 1. B



David Lomský, 1. B



Kryštof Klimas, 1. B

Vyprávění se slovy: zelená, Škoda Fabia, kůň, káva

Milovník knihy Hraničářův učně

Nedávno jsem jel svou zelenou fabii na chatu. Po chvíli jízdy jsem zahlédl hraničáře na koni, jak pije kávu. Málem jsem do něj vrazil. Ale hraničář se uhnul a vystřelil po mně lukem. Vystřelil, ale moje fabie má pancír a ten šíp odrazil.

Pokračoval jsem v jízdě. Cestou jsem viděl další hraničáře. Nepřišlo mi to nijak zvláštní, až do chvíle, kdy jsem viděl hraničářského koně, jak si čte knihu Hraničářův učně. Rychle jsem dupl na plyn. Na chatě jsem si uvařil kávu a četl jsem si Hraničářova učně.

Druhý den jsem musel ven pro dřevo na zatopení. Vyšel jsem před chatu a tam stál hraničář, řekl: „Nechcete být také hraničář?“ A já odpověděl: „A-ano.“ Tak začal můj pětiletý výcvik.

Jindřich Jakeš, 5. A

Tvoření papírového městečka – „Málo místa, hodně domů“

+ sloh s vylosovanými slovy: strom, jednorozec, helikoptéra, Superman, pouť

Babicov

Jednoho krásného večera v Babicově, kde bylo vše z papíru, jsem se vypravil do McBabici. Chtěl jsem si dát velkého burgera s hranolky a Almdudler. Vedle restaurace byl veliký strom. Vešel jsem dovnitř restaurace, kde byla reklama na dětskou hračku zpívajícího jednorozce. Objednal jsem si jídlo. Za chvíli mi přinesli jídlo a jako bonus k tomu jsem dostal helikoptéru. Byla na dálkové ovládání. Když jsem se zakousl do burgeru, cítil jsem chuť masa. Když jsem jedl, přiletěl Superman, také na jídlo. Sedl si vedle mě, společně jsme dojedli a on mě pozval na pouť. Tak mě vzal do náručí a letěli jsme spolu na horskou dráhu.

Tomáš Payer, 5. A

Jednoho krásného večera

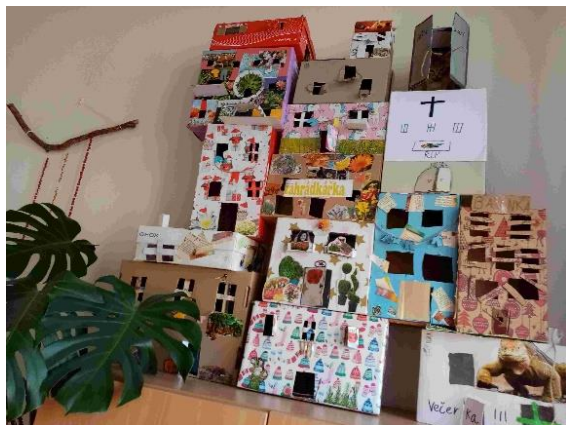
Jednoho krásného večera ve městě Papírov, kde bylo vše z papíru, jsem se vypravil do večerky. Bylo tam hodně sladkostí, které bych si rád koupil, ale měl jsem s sebou jenom 30 Kč. Otevřenými papírovými dveřmi jsem viděl krásné stromy. Na jednom stromě visel na větvi pověšený krásný papírový jednorozec a na další větvi hned vedle visela papírová helikoptéra. Ale už jsem se začal dívat do regálů, co se vyberu. Byla tam také limonáda, na které byl nakreslený Superman. Tak jsem si ji koupil. Stála 20 Kč. Když jsem vycházel z večerky, konala se tam obrovská pouť.

Teodor Kraus, 5. A

Papírov

Jednoho krásného večera ve městě Papírov, kde bylo vše z papíru, jsme se vypravila do obchodu. Potřebovala jsem koupit vajíčka na palačinky. Šla jsem pod stromy a najednou jsem potkala jednorozce. Hledala ho helikoptéra. Potřeboval pomoc! Z helikoptéry vyskočil Superman. Chtěli ho chytit, ale jednorozec se nenechal. Běžel až k pouti. Probudil mě budík a já jsem zjistila, že to byl sen.

Eliška Jančíková, 5. A



Žáci 5. A

Krabicov

Jednoho krásného večera ve městě Krabicově, kde bylo vše z papíru, jsme se vypravila do obchodu s plesovými šaty. Ale narazila jsem do stromu. Z toho nárazu jsem měla na hlavě bouli. Začala jsem vidět samé jednorožce. Možná z toho nárazu. Předě mnou přistála helikoptéra se Supermanem, který letěl na pouť, ale zlomila se mu vrtule. Nakonec jsem se vzbudila v nemocnici.

Michaela Valičková, 5. A

Krabicov

Jednoho krásného večera v Krabicově, kde bylo vše z papíru, jsem se vypravila do večerky, kde jsem koupila semínko listnatého stromu. Cestou ven z večerky jsem viděla nafukovacího jednorožce, ale nechala jsem ho tam, protože jsem ještě musela koupit Teovi k narozeninám hračku helikoptéry. Bohužel mi helikoptéra spadla na zem a rozbila se, ale potkala jsem Supermana, který mi koupil novou, a ještě mi dal peníze na pouť.

Mája Richtrová, 5. A



Václav Duchoň, 1. B



Maxmilian Rachač, 1. B

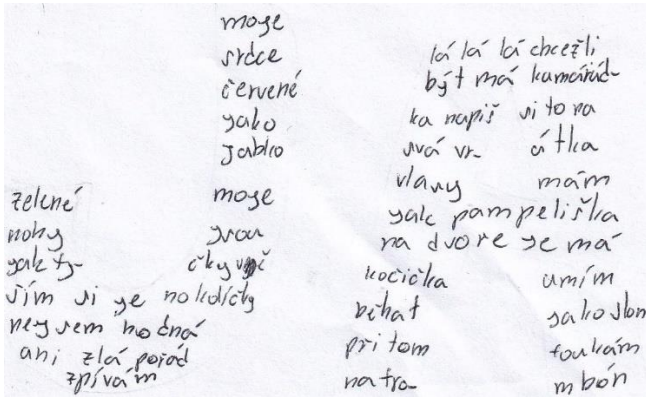


Natalie Petružálková, 1. B

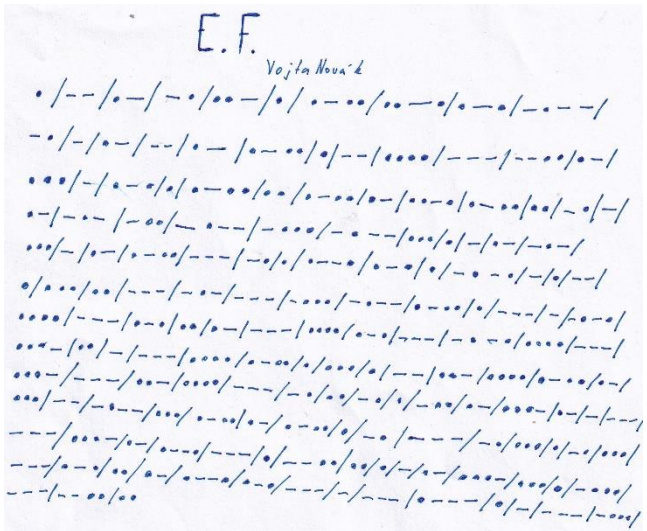
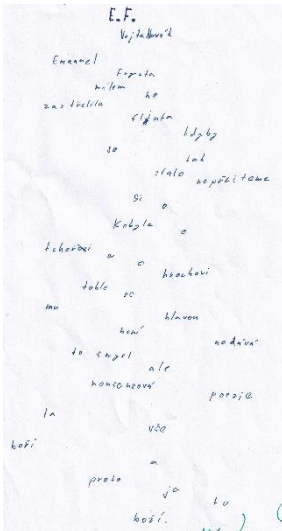


Ludmila Čapková, Johana Štindlová, 7. B

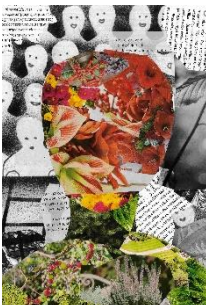
Nonsensová poezie



Johana Ašenbrennerová, 6. C



Vojta Novák, 6. C



Veronika Vítková, 8. B



Simona Huspeková, 8. B



Zuzana Plojharová, 8. B



Žáci 2. A



Tereza Marešová, 8. B



Matyáš Mižura, 8. B



Natálie Talafousová, 8. B



Zuzana Plojharová, 8. B

Básnička o havranovi

Havran je ptáků král,
nedělá nic jen tak nazmar.
Je černý jak ďábel sám,
není však zlý, za to ruku do ohně dám.

Havran je sice mrchožrout,
je to však vznešený pták, na to vem ohně troud.
Černým zobákem klove však,
až by člověk radši ztratil zrak.

Nahnilým masem zobák se prodirá
a havran se supem jako přítel si povídá.
Ostrými drápy dvě oči vyškrábne
a z hnědých vlasů hnízdo si postaví nevábné.

Ludmila Čapková, 7. B



Michaela Adamová, Matěj Kalenský, Helena Macková, Veronika Novotná, Aneta Tychtlová, 7. B



Žáci 5. A

Básnička o havranovi

Havraní zpěv slyšíme dnes.
Na nebi černý pták krouží
a v zobáku růži nosí.
Celý v černém oděný smůlu prý přináší,
ale naši školu stráží.
Nad hlavní budovou krouží
a na hlavy nám smůlu snáší.
ale nám to nevadí,
žáci sami štěstí přináší.

Lucie Holzerová, 8. B

Píše se rok 3025

V naší krásné zemi už nestojí strom, neroste jediná rostlina, nežije jediný živočich. Všechny zabil Yellowstone, který vybuchl roku 3001. Poslední lidé, kteří přežili výbuch, zemřeli hladem a žízni.

Ale ovšem, někdo, tedy něco, se nezničilo, byli to roboti!!! Robotům výbuch nevadil, vlastně jim pouze pomohl vyhubit lidi, kteří jim vadili kvůli lidské nadvládě a moci.

Roboti vzali za svou moc a chopili se vlády nad zemí, obnovili města a vesnice, akorát vypadali o hodně jinak. Byly to robotické vesnice a města, které nazývali Robolapi – znamenalo to robotické lapače. Robolapi byly na chytání zběhlých robotů.

Roboti se v té době chovali jako lidé v naší době, žili si skoro stejně, akorát se nepotřebovali živit, a proto měli snazší život. Časem je nebavilo být stejný jako lidé, a proto se rozhodli, že si postaví stroj. Měli jedno rčení: „Buď jako člověk a zemři, nebo jako robot a přežij!“

Vymysleli přístroj na změnění povahy. Zase na robota, aby byli jiní. Vyzkoušeli ho, ale roboti nebyli jako lidé, všichni se začali chovat úplně stejně. Udělali ze sebe totiž toho samého robota, jelikož vytvořili klony.

Veronika Kováříková, 6. B



Jan Školka, 5. A



Mája Richtrová, 5. A



Vendula Včeláková, 5. A



„Potvůrky podivné“ – žáci 5. A



Jan Školka, 5. A

Mé oblíbené místo

Mé oblíbené místo je na louce. Ráda zde sedím při foukání mírného teplého větru a pozoruji krásně růžově zbarvené červánky, které plavou po obloze jako vlny na moři. Při pohledu na červánky si přijdu šťastná s dobrou energií.

Mám ráda zbarvení červánků – někdy jsou růžové, červené, někdy se zbarví až do oranžova. Jsou takové uklidňující, když se na ně člověk podívá, ta představa ležet na růžově zbarvených mracích je neskutečná až okouzlující. Pod červánky by mohl být i velice krásný tanec.

Kdyby mě nějaký hoch pozval na piknik během červánků k večeru, asi bych se do něj zamilovala až po uši. Červánky jsou opravdu nádherné.

Červánky jsou nejlepší k večeru. Představa, že sedím na balíku sena a dívám se na zbarvenou oblohu a pod krásnou oblohu vidím daleký a obrovský les, je zkrátka a prostě nádherná.

Toto místo jsem si vybrala, protože mi přijde jako okouzlující a zajímavé. Chtěla bych mít někdy fotografie červánků u sebe v pokoji. Také bych chtěla pod červánky usnout. Nic hezčího než červánky jsem neviděla. Kéž by tato krásná věc mohla být častěji a ne tak málo. Je to uměleckého dílo na obloze.

Michaela Adamová, 7. B



Václav Duchoň, 1. B Tadeáš Bujko, 1. B Veronika Ridajová, 1. B Matyáš Macek, 1. B

Mé oblíbené místo

Vždy se večer dívám na černou oblohu s hvězdami. Ležím na posteli a přemýšlím o sobě, o celém světě, o své rodině a přátelích. Pak vyjdu ven a jdu s rodinou rozdělat oheň.

Když se tak zadívám do ohně, vidím plameny, jak šlehají do vzduchu, najednou si připadám šťastně, myslím si, že všechno dokážu a cítím se neohroženě. Jakmile přiložím do ohně klacíky, vidím, jak oheň bojuje, aby ten klacík shořel, a to mi dodává sebevědomí, abych také bojoval. Když budu bojovat, dosáhnu vítězství, a jestli prohraju, budu mít dobrý pocit z toho, že jsem bojoval a nevzdával se.

V tom jarním večeru, kde je všude ticho, slyším praskot ohně, všude okolo je temná tma a uprostřed té tmy je světlo. Připomíná mi to sebe, uvnitř mne je tma, ale malé světlo, které se ve mně snaží osvitit tu temnotu.

Když se vzpomatuji, podívám se na oblohu a první, co uvidím, je zářivý měsíc a hvězdy. Miluji hledání souhvězdí a celý vesmír, a tak se rozhodnu hledat souhvězdí.

Znova se zadívám do ohně, jak plameny tančí, a pomalu usínám. Najednou uslyším zasyčení a plamen uhasne.

Michal Šustr, 7. B

Mé oblíbené místo

Louka, nacházející se přímo vedle Branišovského lesa u Českých Budějovic, je v letních měsících barevná jako ta nejjasnější duha. Louka není úplně rozlehlá a nejspíš proto ji v létě navštíví lidí jako much.

Už koncem posledního jarního měsíce se začíná louka zbarvovat do nejrůznějších odstínů všech barev. Je posetá všemožnými barvičkami od žluté až po fialovou. Však říkám, barevný sen.

Nejvíce tu najdeme tulipány tančící ve větru. Nejčastěji jsou žluto-zlaté barvy. Dále také kopretiny, které jsou bělavé jako obláček, narcisky nebo fialkové zvonečky připomínající vlnící se tanečnice. Pestrobarevné květiny ale nejsou jedinou krásou naší louky. Prostředkem protéká tenoučký pramen, který se vlevá do malé studánky. Voda v něm je tak čirá a čistá, že i pít by se dala. Je dokonce tak čistá jako sklo.

Tato louka má mnoho převleků. Každé roční období vypadá úplně jinak. Jaro je jakási předehra pro překrásnou letní podobu. Na podzim se barvy začínají vytrácet a pestré barvy zamění hnědá i zelená. Jakmile si louka oblékne sněhobílý kabát, všechny rostliny usnou a čekají znovu na jaro, kdy se mohou znova ukázat.

Mně osobně se tato louka v letních časech líbí natolik, že by své podoby během roku vůbec nemusela měnit. S tím ale nic neudělám. Můžeme jen doufat, že se na louku můžeme chodit dívat ještě spoustu let.

Laura Hillová, 7. B



Emma Šuláková, 1. B



Jan Valíček, 1. B



Natalie Petružálková, 1. B



Hana Vávrů, 5. B



Nicola Burkova, 5. B



Ladislav Dunka, 3. A

Lev a ovce

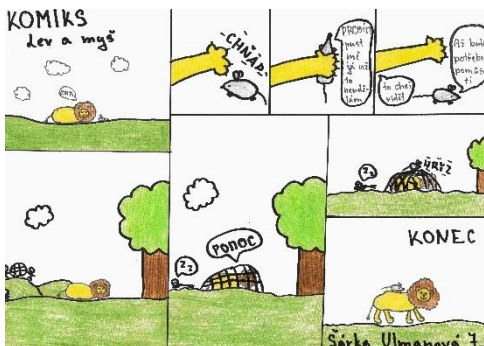
Byl jeden lev a byl to krutý vrah,
celým lesem šel z něj jen strach.
Jednou uviděl ovce,
probudil se v něm pud lovce.
Vybral si jednu v modravé dáli,
berani od ní daleko stáli.

Už udělal velký skok,
ovečku zamrazí v očích šok.
Lva ten pohled zaskočí,
neví proč, ale nezaútočí.
Tolik nevinnosti v těch očích je,
to nedopřává mu pokoje.

Ovce se běží schovat za nejbližší kámen,
myslí si, že s ní bude amen.
Lev však na ni promluví z plných plic:
„Neboj se, ovečko, neudělám ti nic.“
Od tohoto setkání uběhlo mnoho let
a jejich kamarádství bych nedokázala shrnout
do pár vět.
Lev pak začal přemýšlet,
proč mám ovce zabíjet.

Proto, když zahodíte očekávání,
dostanete možnost
prožít věci tak, jak jsou,
a ne tak, jak byste si mysleli,
že by měly být.

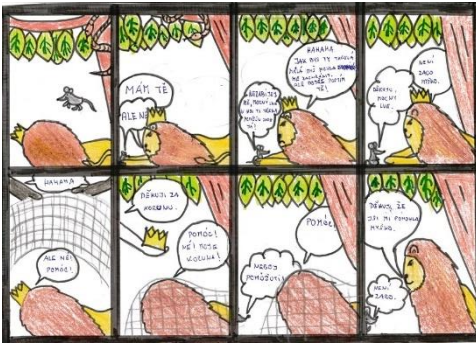
Sylvia Lipková, 9. A



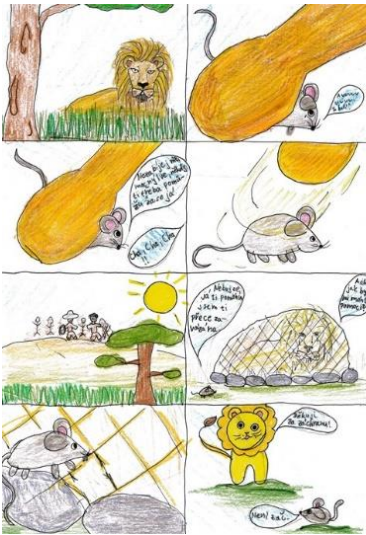
Šárka Ulmanová, 7. A



Viktorie Lišková, 7. A



Adéla Jindrová, 7. A Hong Anh Nguyen, 6. B

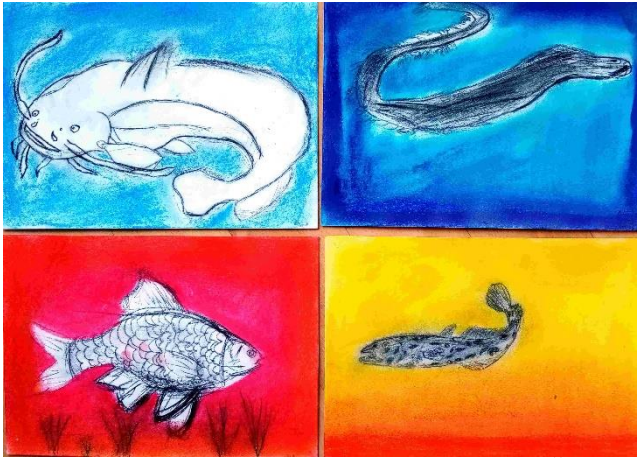


Ester Turková, 7. A

Ondřej Lukáš, 7. A



Natalie Petružálková, 1. B



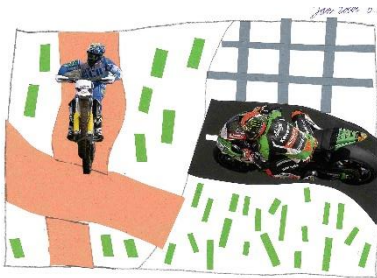
Žáci 5. A



Vladyslav Roshkanyuk, 6. A



Adam Blažek, 6. A



Jan Šober, 6. A



Mojmír Fiala, 6. A



Zuzana Fialová, 6. B



Ludmila Čapková, 7. B



Tobiáš Tengl, 8. B



Sofia Rymalovska, 3. A



Anna Vondráková, 3. A



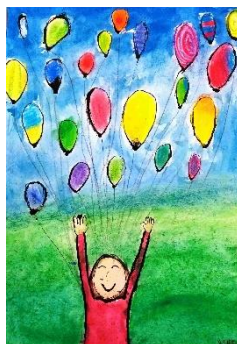
Barbora Lišková, 3. A



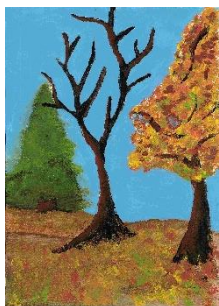
Magdaléna Pufferová, 5. A



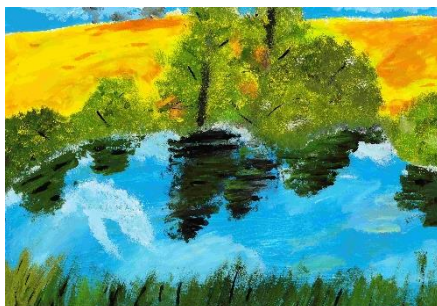
Nela Ondráčková, 5. A



Vendula Včeláková, 5. A



Anna Marie Hlinovská, 7. C



Eliška Kolouchová, 7. C



David Jině, 7. A



Markéta Šustková, 7. A

Hudba hrou

Zpívá píseň, tancuje,
ze všeho se raduje,
vždyť je to krásná hra,
je to přece paráda.

David Jíně, 7. A

Hudební inspirace

Hudba mi zní v hlavě
nota za notou,
zpívám si nahlas
píseň jen a jen svou.

Šárka Ulmanová, 7. A

Dlouhá chvíle

Písničky si zpívám,
když dlouhou chvíli mám,
vymyslím si vlastní,
všechno do toho dám.
Hudba a tanec,
dělají mě šťastnou,
písně mi znít v hlavě,
nikdy nepřestanou.

Eliška Nováčková, 7. A

Kytara

Kytaru mám velmi ráda,
beru ji za kamaráda.
Hraju na ni noc i den,
chodím s ní pak také ven.
Na koncerty jezdíme,
doma se pak najíme.
Nejradši má palačinky,
umí zvednout velké činky.

Johana Ašenbrennerová, 6. C

Viola

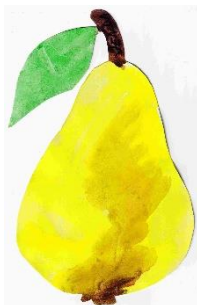
Koupil jsem si violy,
zazpíval jsem chilli, chilli.
Když jsem na ně poté hrál,
trochu jsem se zamotal.

Martin Šusták, 6. C

Ukulele

Ukulele je nástroj strunný,
k tomu zpívat jen kdo umí?
Učit se dá hodně práce,
cvičit hlas těžké nezdá se.
Ale vždyť to stojí za to,
dávat lidem radost s klidem.

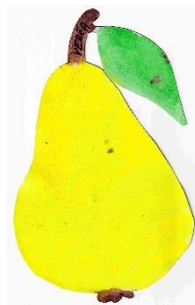
Anneka Abigail Haines, 6. C



Jan Michal, 1. B



Jan Valíček, 1. B



Veronika Ridajová, 1. B

Dětský folklorní soubor Bárováček



1



2



3

- 1 – Jihočeský zpěváček – Barbora Pražanová ze 6. A a Karolína Školková z 8. A
2 – Jihočeský zpěváček – Darja Čejková ze 2. A získala 3. místo
3 – Jihočeský zpěváček – Jáchym Lauda ze 2. A



Zápis s Bárováčkem



Zápis s Bárováčkem



Bárováček – vystoupení pro ŠD

Žáci 2. A



Námořnický den ve 2. A



Pyžamový den ve 2. A



Velikonoce – žáci 2. A



Žáci 2. A – Valentýn

Meine Familie

Ich heiße Adriana und mag Volleyball. Ich bin dreizehn Jahre alt. Ich komme aus Tschechien. Meine Katzen heißen Loki und Johan. Meine Mutter heißt Simona und mag Katzen. Sie ist dreiundvierzig Jahre alt. Meine Mutti arbeitet in DM. Mein Vater heißt Jindřich und mag Box. Er ist sechsundvierzig. Mein Vater arbeitet viel.

Adriana Šefčíková, 7. C

Meine Familie

Ich bin Simona. Ich bin zwölf Jahre alt. Meine Mutti heißt Jitka. Mein Vati heißt Roman. Meine Schwester heißt Denisa, sie ist sieben Jahre alt. Mein Opa heißt Vlastimil und meine Oma heißt Jitka. Wir haben eine Katze und sechzehn Fische und zwei Mäuse. Unsere ganze Familie kommt aus Budweis, aber mein Opa kommt aus Jihlava.

Simona Bartlová, 7. B

Meine Familie

Ich heiße Karolína. Ich habe zwei Brüder, Jakub und Daniel. Meine Mutter heißt Veronika und mein Vater heißt Petr. Wir wohnen in ..., aber Daniel wohnt in ... Er hat eine Frau und ihr Name ist Karolína. Ihre Tochter heißt Elena und ist 1 Jahre alt.

Mein Bruder Jakub ist 11 Jahre alt. Er geht in fünfte Klasse in der Schule. Ich habe Oma Blanka, Opa Rudolf und Opa Petr. Meine Oma Blanka und mein Opa Rudolf sind die Eltern von meiner Mutter. Mein Opa Petr ist der Vater von meinem Vater. Blanka und Rudolf wohnen in ... Mein Opa Petr wohnt in ...

Wir haben keine Tiere, Wir wohnen in unserem Familienhaus. Es ist gelb. Ich habe mein Zimmer und Jakub hat sein Zimmer. Ich habe eine Urgroßmutter, ihr Name ist Marie und wohnt in ... Meine erste Tante wohnt in England. Meine zweite Tante wohnt in Dänemark und mein Onkel wohnt in ... Erste Tante hat zwei Söhne. Zweite Tante hat zwei Töchter und mein Onkel hat eine Tochter und einen Sohn.

Karolína Kmínková, 9. B



Tadeáš Bujko, 1. B



Denisa Luppi, 1. B



Veronika Ridajová, 1. B

Fiktive Identitäten

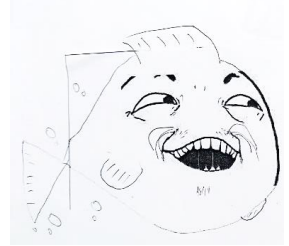


Er heißt Evžen Schwarz. Er ist 58 Jahre alt. Er wohnt in Prag. Er kommt aus den USA. Sein Hobby ist Reiten. Er spielt auch Fußball. Evžen kocht Gulasch gern. Er hat ein Kaninchen. Evžen mag Mini-Schweine nicht so viel. Seine Farbe ist natürlich schwarz.

Dominika Bryčová, 8. A, Klára Chmátalová, 8. A, Simona Lavičková, 8. A, Klára Típllová 8. B

Er heißt Hans. Er ist ein Fisch. Er ist neunzig. Er kommt aus der Ostsee. Seine Mutter heißt Ploutvička und sein Vater heißt Korál. Sein Bruder heißt Plankton und er spielt Fußball. Er schwimmt gern. Er ist energisch und praktisch. Hans und seine Familie haben ein Meerschweinchen zu Hause.

Alois Turek, 8. A, Jan Urban, 8. A



Lád'a's Easter holiday

Lád'a is our favourite Teletubbie. He sometimes joins us and learns English with our class. He is a nice guy who looks like this:



Lád'a was very excited about Easter holidays. He baked a Hot cross bun, made Easter eggs and a lamb cake, prayed to Jesus and read a book about Easter culture. Then he made a whip from pussy willow twigs and he went out. He whipped girls' butts and got candy and alcohol. Then, he went home and ate all of the candy. His stomach started to hurt. So, he went to the hospital. The doctor told him that he ate too much candy. So, they needed to open his stomach and get all the candy out of his guts. After that Lada was okay and he went back home to sleep.

Oliver Čermák, 9. B

Lád'a was eating pizza on his first day of holiday. He was happy because he was with his friend Lála. They were busy on Easter: Lád'a dyed his hair yellow, and then he and Lála bought some new clothes. After shopping, they had a strange idea – to buy a puppy. They called the puppy Sisi. So, they decided to watch Harry Potter films. Lála fell in love with Draco Malfoy. This broke Lád'a's heart. He stayed alone with Sisi. On Easter Monday, Lád'a woke up and made breakfast for him and Sisi. They had eggs. They didn't celebrate this day. Lád'a cried in his house with his pet. He was very sad, so he went to the bar. There he met a new girl there. Sisi also liked her. They were all happy again 😊.

Kristýna Prachařová, 9. A

On Wednesday, Lád'a decided to fly to the USA for the whole holiday. On Thursday, Lád'a got up at 6 o'clock and went to the airport. He saw a beautiful girl there. He felt happy because the girl was his crush. Lád'a couldn't greet her because he ran to the plane. On plane, he fell asleep. When he woke up, he was in the USA. He got off the plane and called a taxi. The taxi took him to his hotel. At the reception, Lád'a saw his crush from the airport. He was excited. He said "Hello" to her and they started to talk. Lád'a invited her to dinner. He stayed at the reception and waited for her. When she came, she was even more beautiful and Lád'a totally fell in love with her. After the dinner, they came back to the hotel and went to sleep. In the morning, Lád'a made breakfast for her. She was happy and said: "My name is Katrin and I love you." Lád'a was shocked. He said: "I love you too." They enjoyed their holiday together. In the end, they both stayed in the USA and had a wedding.

Michaela Somolová, 9. A

When Lád'a stole all money from other teletubbies, he travelled around the world. This story is about Lád'a's trip to Easter Island. He really wanted see Moai. Moai are statues. You can see these statues only on Easter Island. These statues are heads from stone. Lád'a loved them but only from pictures. On the island, he bought the most expensive hotel there. This hotel was very good! When he was very a short moment in the hotel, the phone started ringing. He took the phone and he said: "Good afternoon here is Lád'a P. What do you want?" Somebody on the phone said: "Good afternoon. I am John Whilh." "That is ok but I don't know who you are!" said Lád'a. John said: "Oh, I'm sorry. I have a night club and I want to see you there tonight." "A night club? That's very good. Ok, see you tonight!" "That is amazing! The club's name is HOT SUN! Good bye!" "Good bye!"

Later in the club:

"Here are you!" said John. But there wasn't anybody in the club. "Why is here nobody?" asked Lád'a. "You know, you are stupid! My name is not John and HOT SUN is my friend's club, not mine. My name is Šakal and I want to kill you!" You can guess what came after that! Lád'a killed Šakal and his bodyguards! After that, he stole all drinks and alcohol from the club. In the hotel he drank and slept. The time spent on Easter island was great fun for him.

Sylva Lipková, 9. A



Tereza Procházková, 5. B



Ludmila Gebelová, 5. B

Jak rozdílné mohou být dva pohledy na jedno téma.

V hodině anglického jazyka jsme sledovali film *The Theory of Everything* o Stephenu Hawkingovi. Žáci 9. A a B měli za úkol napsat, co si myslí o filmu jako takovém a jak na něj osobnost Stephen Hawkinga zapůsobila.

Stephen Hawking and The Theory of Everything

The film was a cinematic masterpiece. The actors did a fantastic job in showing us the life of Stephen Hawking.

I think that Jane doesn't get enough credit for practically sacrificing her youth for Stephen. The patience she had with Stephen is insane. Much as she knew how hard life would be if she stayed with Stephen, she still proceeded to marry him and to have numerous children with him. She did her best to make the rest of Stephen's life unforgettable. Some people would shame her for leaving Stephen but I think it was for the best. She deserved to be happy. I do believe she sincerely loved Stephen but sometimes love just isn't enough.

My favourite scene in the film would have to be the one where she whispered "I have loved you." with tears in both hers and Stephen's eyes. It shattered my heart and left me sobbing.

I admire Stephen for not giving up when life got tough. He defied everyone's expectations.

Luu Ly Ninh Thi, 9. A

Stephen Hawking and The Theory of Everything

At the beginning of the film Stephen was a weird but really smart guy. He was so nice and funny around his friends and family. I think after his accident he became selfish and he didn't really care about his family and people. When the doctor told him that his muscles would stop working he was worried only about what would happen to his brain and if he could continue working on his projects. He didn't want to be with his wife because he thought he had only two years to live and he had to work and other things were irrelevant. His wife was trying so hard to give him everything he needed and she gave him a reason not to give up on other things except for his job. He was a guy with a very strong personality because he tried to be still that same Stephen and he was acting like nothing had happened to him. He kept going out, making fun, drinking with his friends and other things. He didn't want to admit that he had a dangerous disease and that he needed help. Maybe if he admitted it he could be better than he was.

Magdaléna Černá, 9. A



Karolína Johnová, 7. C

Dreams and nightmares

Last night I had a strange dream. I was riding a snail and the snail had a tattoo. It was fast and big. I was riding to Cinderella's ball, but the snail slimed her, so she kicked us out of the ball. Then we went to the bar. My snail got drunk, so we went to the village. We saw a nice ice kingdom. We heard Elsa sing her song and then Elsa hit me with ice and I woke up....

Pavína Balážová, 8. A, Thuy Duong Hoang, 8. B, Hana Schwarzová, 8. B

Last night I had a strange dream... In the middle of the night, I was walking past a dark forest. But then I saw something really scary... Behind a tree there was something like a shadow and it kept looking at me with its red eyes. It started running towards me, so I ran away. But it grabbed my hand, so I woke up really quickly.

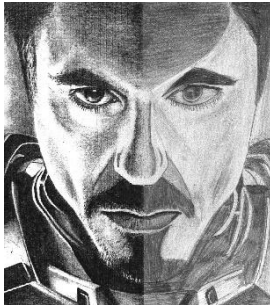
Sarah Rampírová, 8. A, Zuzana Plojharová, 8. B, Veronika Vítková, 8. B

Last night I had a strange dream. In the dream I woke up with a weird feeling. Then, I just took my things and went to school. School is obviously a very boring and dark place, but on that day, it was different. Our school was swallowed in black – the walls, the roof, the door,... simply everything. Suddenly, I saw a strange creature with bloody eyes. I'm not sure, but it looked like one of our teachers. It looked at me and.... I woke up.

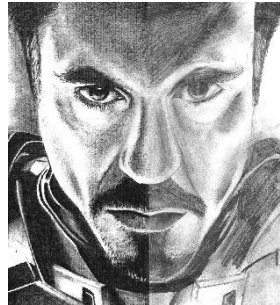
Jakub Putnar, 8. A, Šimon Vlach, 8. A, Matyáš Mižura, 8. B



Gia Bao Hoang, 9. A



Adéla Jindrová, 7. A



Markéta Šustková, 7. A

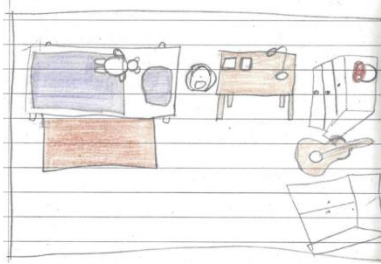


Žáci 7. A

¿Cómo es mi dormitorio?

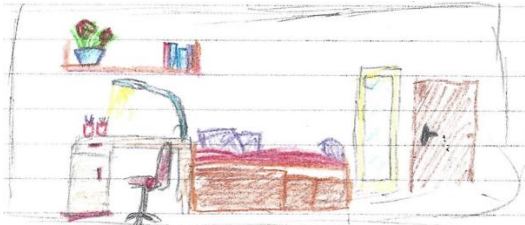
Mi dormitorio es pequeño pero acogedor. Tengo una cama en el dormitorio y hay una almohada, un edredón y un oso grande en mi cama. Debajo de la cama hay una alfombra, al lado de la cama hay una estantería con libros. Tengo un póster encima de la cama en la pared. Además tengo un pequeño armario en mi habitación y hay una radio sobre el armario. También hay una guitarra al lado del armario. Junto a la cama está la mesa pequeña y hay unos libros y una lámpara sobre la mesa. Otro armario está en el rincón de la habitación.

Pavčina Balázová, 8. A



Este es mi dormitorio. Aquí está la cama cómoda. Al lado de la cama está mi mesa. Es muy bonita. Hay una lámpara sobre la mesa. En la pared, encima de la mesa hay una estantería. En la estantería están los libros y las plantas. Enfrente de la mesa hay una ventana. Mi armario está delante de la puerta. Al lado de la puerta hay un espejo grande.

Karolína Šolková, 8. A



Esta es mi habitación. Al lado de la puerta hay un armario grande con mi ropa, frente a ella hay una mesa con un ordenador. Delante de mi mesa hay una silla azul. Al lado de la mesa hay una cama y una mesita de noche. Detrás de la cama hay una ventana con acceso al balcón. Mi habitación es gris y amarilla. Me gusta mucho mi dormitorio.

Kryštof Čaniga, 8. A



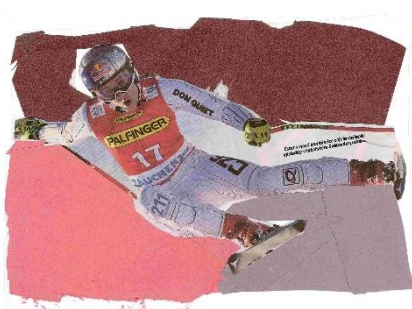
Zimní olympijské hry



Tadeáš Bujko, 1. B



Kristýna Myslíková, 1. B



Julie Anna Miková, 6. A



Jennifer Nguyenová, 4. A



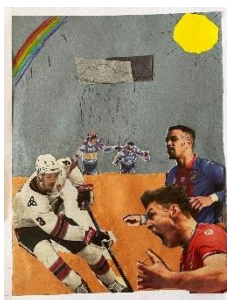
Hana Pěničková, 4. A



Maxmilian Rachač, 1. B



Kamila Storožuk, 4. A



Eliška Remtová, 6. A



Jan Šíma, 4. A



Jan Ehrenberger, 4. A

Čarodějnice

Žila byla jedna čarodějnice, která žila v lese a jmenovala se Amelie. Byla mladá a zároveň krásná, ale trochu zákeřná. Na to ji přiváděla její matka Fátyma, ona totiž hrozně milovala zaklínadla a ubližovala lidem, ale její dcera ne. Byla naplněná láskou.

Amélie milovala svoji matku až moc, ale když Amelie viděla, že to její matka Fatyma pořád přehání, přestala k ní mít jakékoli city. Matka Fatyma se chovala velmi falešně.

Amélie měla vždycky ráda přírodu, krásnou louku, květiny růže, jenže to právě nebylo tak lehké. Jedna s hlavou v magických zaklínadlech a druhá s hlavou v lese a krásné přírodě.

Ameliina matka, Fatyma, milovala magii, klidně by čarovala celý den, jí by to vůbec nevadilo. Vlastně učila ta svoje zaklínadla i svou dceru Amélii, jenže ona nebyla zcela taková jako Fátyma.

Fátyma a dcera se vždycky chtěly spřátelit a vyrovnat, ale to pro ně bylo těžké. Amélie byla srdečná až moc, že svou matku Fatymu tolik milovala.

Klára Tomková, 7. B



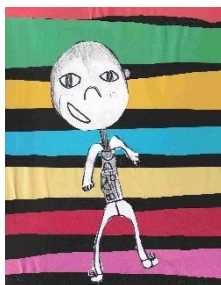
Eliška Nováčková, 7. A



Žáci 7. A



Rozárie Urbanová, 1. B



Alex Podlaha, 1. B



Khanh Vy Sofie Cao, 1. B



Maxmilian Rachač, 1. B



Matyáš Macek, 1. B



Tadeáš Bujko, 1. B

Já astronautem

Osmiletému Danovi, který chtěl být astronautem, se všechny děti ze školy posmívaly. Dan neměl žádné kamarády, ale pořád si maloval astronauta, měl tak i jeho obraz. Dan si přál letět do vesmíru a potkat nějakého astronauta. Dan běžel za rodiči a řekl: „Mami, tatí, až vyrostu, chci doletět na planety a potkat astronauta!“ Rodiče se posmívali a nedovolili mi, aby tam letěl.

Dan začal slzet a utíkal do pokoje a zabouchnul za sebou dveře. Když pět minut plakal, usnul v posteli. V noci letěla dolů z vesmíru raketa. Ráno v osm hodin Dan uslyšel v kuchyni hluk. Byl ospalý, ale šel se tam podívat. Byly otevřené dveře, šel se do nich podívat a všimnul si astronautovy helmy. A všimnul si i člověka s bílým oblečením. Dan zakřičel: „Mami, tatí!“

Rodiče běželi do kuchyně a táta řekl: „Kdo jste, jak jste se sem dostali?“ Astronaut řekl: „Omlouvám se, jenom jsem potřeboval lékárníčku. Rozbila se nám raketa a potřebuju letět zpátky na naši planetu!“ Dan měl dobrý nápad a řekl: „Nebojte se, pane, můj táta je nejlepší opravář, mohl by vám opravit raketu.“ Jeho táta řekl, že to není špatný nápad.

Astronaut moc poděkoval a další den šel Dan do školy a měl vyprávět o víkendu. Všechny děti mu začaly věřit, když vyprávěl o astronautovi. Dan si našel nové kamarády.

Dan si pozval tři kamarády domů, když jeho táta spravoval raketu. Po deseti dnech byla raketa spravena a maminka zabalila astronautovi jídlo. Dan a jeho rodiče se rozloučili a astronaut mu vyrobil astronautskou helmu. Dan byl hodně šťastný.

Nhat Khue Tran, 6. B



Ester Turková, Šárka Ulmanová, Eliška Nováčková a Markéta Šustková, 7. A



Beata Beránková a Viktorie Lišková, 7. A



Štěpánka Pittnerová, Anna Bošková a Elizabeth Čechová, 7. A



Nela Volfová a Adéla Jindrová, 7. A



David Jíně, Klára Hodinová, Lucie Davidová a František Pittner, 7. A

Putování ve snu

Byl večer a šla jsem spát. Zdálo se mi o paní učitelce Šípové, kterou máme ve škole na český jazyk.

Přišla jsem na hodinu a paní učitelka nám vysvětlovala slovesa. Ze začátku jsem to nechápala, ale pak to bylo v pořádku. Pak nám paní učitelka řekla, abychom se naučili básničku „Skákal pes“.

„Skákal pes přes oves, přes zelenou louku, šel za ním myslivec, péro na klobouku.“ Paní učitelka mě pochválila a měla jsem jedničku z básničky.

Pak jsem se vzbudila a šla jsem do školy. Psali jsme test z češtiny. Ano, věděla jsem o tom testu, ale usnula jsem a zdálo se mi ten příběh, takže jsem na něj zapoměla. Z toho testu jsem měla za pět.

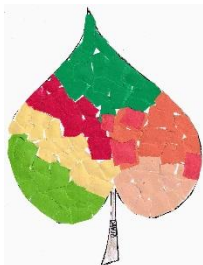
Anna Šobrová, 6. C



Johana Ašenbrennerová, 6. C



Jiří Košan, 6. B



David Lomský, 1. B



Matyáš Macek, 1. B



Alex Podlaha, 1. B

Jak nám bylo v Praze? Je to jasné, přeci blaze! (vlastivědná exkurze 5. A, duben, Praha)

Praha

5. A do Prahy vlakem vyjela,
ani výluka je nezastavila.
Na Malostranskou jsme chtěli,
metrem jsme tam dosvištěli.
Senátorská zahrada,
to je ale paráda!
Na Zámeckých schodech nás čekalo zpívání,
před hradem zas v batozích kontrolování.

*Barbora Součková, Jan Školka, Karolína
Vnenčáková, 5. A*



Anna Vondráková, 3. A

Praha

Jeli jsme do Prahy,
cestou byly přestupy.
Byli jsme na nádraží,
tam Burger King vaří.
Zpívali jsme na schodech,
až docházel nám dech.
Koupili jsme si trdla,
zaplnila nám hrdla.
Natáčely si nás Vietnamky,
když obcházeli jsme památky.
A nakonec Karlův most,
už nás bolely nohy dost.
Socha svatého Václava
na Václavském náměstí jen tak postávala.

*Josef Brom, Berenika Černá,
Michal Fiala, Patrik Permedla, 5. A*



Barbora Balážová, 1. B



Jan Michal, 1. B

Praha

Praha je město krásné,
jako české básně.
Vlak, metro, autobus,
na pražských záchodech je to hnus.
Valdštejnská zahrádka
je moc pěkná památka.
Petřínská věž je výška
jako na stromě šiška.

*Matěj Filištejn, Tereza Kvasňová,
Sára Suchánková, 5. A*



Sofii Rymalovska, 3. A

Výlet

Praha je předražena
a pávy přeplněná.
Šli jsme na nádraží k metru,
potkali jsme tam Geňu.
První zastávka, vchod vraty,
čeká nás vstup do Valdštejnská zahrady.
Ve vodě byli kapři obří,
k Vánocům by byli dobří.
Zlatá ulička byla překrásná,
jen obydlí moc stísněná.
Měli jsme dlouhý vlak,
nad námi byl černý mrak.
Básničku teď ukončíme,
víc nic už nevymyslíme.
Nela Ondráčková, Johana Urbanová, 5. A

Zahrada

Jeli jsme metrem linkou A,
chyběla nám svačina.
Ve Valdštejnské zahradě
seděli výři v ohradě.
Ryby plavaly v jezírku,
mňam, mňam oběd za chvilku.
Potom jsme šli na Zámecké schody,
Jindra tam měl brambory.

*Aneta Chromá, Jindřich Jakeš,
Michaela Valíčková, 5. A*



Dominik Brus, 1. B



Khanh Vy Sofie Cao, 1. B



Rozárie Urbanová, 1. B



Albert Bartoloměj Muzika, 5. B

Večerní posezení u ohně

Nejraději mám, když si večer v létě s kamarády sednu k ohni. Je to velice krásný a okouzlující pocit. Ráda poslouchám praskání ohně, protože mě to uklidňuje.

U ohně se dají opékat buřty či maso a další chutná jídla. Nejraději sedím u ohně s kamarády, protože zažiji hodně legrace. Posezení u ohně je moje nejoblíbenější činnost. Nejvíce okouzlující na ohni jsou malé jiskry, které z něj létají.

Když se do ohně přikládá, postupně se z malého plamínku, co byl na začátku, když se oheň rozdělal, stane větší.

Když se oheň musí uhasit, protože je moc pozdě, zalije se vodou a je slyšet jen příjemné zasyčení. Pak už všechno utichne, jen slyšet jen ptačí zpěv z lesů a cvrkot cvrčků.

Večerní letní posezení u ohně na mě působí velice příznivě.

Simona Bartlová, 7. B

Večerní posezení u ohně

Večer, když je noc, sedíme u ohně a opékáme buřty a rohlíky. Jsem šťastný a je mi teplo. Cítím, jak mě to hřeje. V okolí je ticho a klid.

Když už se rozsvicují lampy, je slyšet ptačí zpěv. Oheň už dohasíná, přiložím a opékáme klobásy. Když je opečeme, najíme se a díváme se do ohně a myslíme na druhý den, co bude.

Cítím se dobře. Opečeme si další buřty, špekáčky a klobásy. Je nám fajn, cítíme vůni kouře z ohně a špekáčků. Když nám dojde jídlo, dojdeme si ještě pro další špekáčky. Z ohně je slyšet praskání a létají jiskry.

Oheň necháme dohasínat, dojídáme špekáčky, popijíme u dohasínajícího ohně a připravujeme stan. Potom jsme přiložili a znovu se najedli a napili. Slyšíme vytí psů, zpívání ptáčků a dupot ježků.

Dneska je velmi klidný, hezký večer. Oheň už dohořívá, půjdeme teď spát.

Lukáš Jeremiaš, 7. B

Stopy v písku

Jdou
přede mnou,
hladina se třpytí,
měsíc svítí.

Tady končí stopy,
příliv je topí.
Tam v dálce pluje loď,
pojed' blíž, pojed'.

Loď se ale vzdaluje,
námořníček vesluje,
horizont ho schvátí,
stopy ani námořníčka nikdy
nenavrátil.

Sylva Lipková 9. A

Dotkni se hvězd

Dotkni se hvězd tam v nebeské dáli,
natáhni se ještě blíž,
vždyť můžeš, vždyť smíš.
Ale jen krátce, hvězdy totiž pálí.

Natáhni se ještě blíž,
dotkni se až nebe,
až podívám se na lunu, uvidím tam tebe.
Natáhni se k nebi ještě o kousek blíž.

Sylva Lipková 9. A

Palmy

Racků zpěv,
moře řev,
šálí tvůj sluch.
Sůl nasýtila vzduch.

Moře mlátí o útes,
zalévá palmový les.
Kdo je pláže pán?
Černo černý kormorán.
Sylva Lipková 9. A



Nelly Suchánková, 9. A

Představení

Piano začalo,
pěkně nám zahrálo.
Přidali se ostatní,
to nám to dobře zní.
Tančili tanečníci,
na dobu tančí přeci.
Nástroje už dohrávají,
radostnou píseň nám zazpívali.
Tleskejte, vážení, té velké kráse,
všichni se ukloní a přijďte zase.
Štěpánka Pittnerová, 7. A



Viet Anh Hoang, 7. B



*Simona Bartlová, Laura Hillová, Marek Janiček, Filip Klepsatel,
Laura Machová, Jana Sýkorová, 7. B*

Jarní básnička

Teplo se blíží,
jaro nám rozkvétá.
Ptáci si zpívají,
a rostlina vykvétá.

Rostlina nejedna,
je jich tam víc.
Šála již nepatří,
na lidský líc.

Sundejte čepice, kabáty, bundy,
teď si užívejte jarní svět.
Až naše jaro znovu skončí,
za další rok tu bude zpět.

Venku slunce svítí,
na zahradě roste kvítí.
Květy kvetou v plné kráse,
jaro už tu máme zase.

Zimní éra skončila,
jaru cestu pustila.
Sundáme si čepice,
provětráme palice.

Eliška Remtová, 6. A

Jaro

Zelená je travička,
modré zase nebe.
K nebi stoupá písnička,
já jdu vedle tebe.
Skřivánek si švitoří,
jaro už je tu.
Slunce teplem zahoří,
hledám si notu.

Beata Beránková, 7. A



Daniel Bartušek, 7. B



Dominik Poustevník, 5. B Emma Šuláková, 1. B Rozárie Urbanová, 1. B Khanh Vy Sofie Cao, 1. B



Matilda Říhová, 3. A



Tereza Kalenská, 3. A



Alex Podlaha, 1. B



Adam Zbořil, 1. B



Hanácké kraslice – žáci 5. B



Velikonoce – žáci 5. A

Počasí

Včera bylo celý den hezky,
zítra nastanou třesky, plesky.
Po obloze plují mraky,
my máme teď radost taky.

*Vojtěch Kuboušek,
Petr Matura, 7. A*

Sluníčko

Krásně svítí sluníčko,
pojď k nám tančit, Aničko.
Nepůjdeš-li tančit,
přijde na tě jančit.
Pak spát budeš dlouho,
to je moje moudro.

Anna Jindrová, 6. C



Matyáš Macek, 1. B



Barbora Balážová, 1. B



Natalie Petružálková, 1. B



Alex Podlaha, 1. B



Václav Duchoň, 1. B



Barbora Lišková, 3. A



Filip Karvánek, 3. A

Školní akademie

Začali jsme písničkou,
přidali se tancem.
Hudbu máme rádi,
jsme její kamarádi.
Doufáme, že Vám naše
představení něco dá,
zdraví Vás třída 7. A.

*Eliška Nováčková,
Štěpánka Pittnerová, 7. A*

Opravdový příběh

Tancuji na píseň líbeznou,
mám radost nepřekonatelnou.
Zpěv se ozývá z opery,
písně představení dopěly.
Otvírám oči, budík zazní,
má radost se náhle změnit.
Čekají mě povinnosti,
nejsou to žádné radosti.

*Adéla Jindrová,
Nela Volfová, 7. A*

Výlet

Už po cestě jdu,
v ruce housle mám,
za chvíli tam budu,
nástroje Vám dám.

Pavčina Bezděková, 6. C



Lukáš Jeremiaš, Vojtěch Němec, Matyáš Roučka, Michal Šustr, 7. B



Vítek Ludačka, 6. C



Stela Maturová, 6. C

Vodník Eliáš

Můj vodník nosí na hlavě zelenou čepici, zpod které mu prosvítají dlouhé světle zelené vlasy, velký nos, špičaté uši a velké oči.

Rád nosí zelený a starý kabát s opaskem a kapsami, světle zelené kalhoty a hnědé boty zdobené žlutou mašlí.

Jako každý správný vodní každý den sedává na vrbě a kouří dýmku. Obličejem trochu připomíná rybu. Dokáže se proměnit v kapra. S oblibou říká: „Brekeke.“

Bydlí hluboko v rybníku, kde skladuje v zavařovacích sklenicích duše lidí, kteří byli moc blízko rybníku. Nevinné dívky láká na barevné pentličky.

Ve vodníku je mocný, zatímco na souši velmi slabý. Je to zákeřný tvor, nikdo neví, jestli dobrák nebo ne. Je starostlivá a lakomý. Vládne vodním zvířatům a rybám, které mu slouží. Nechce být pod vodou stále sám, u vody čeká na ženu, kterou by si vzal domů a měl by ji jen pro sebe.

Když je na souši, z šosu mu kape voda a musí se co nejrychleji namočit, jinak by uschnul.

Jana Sýkorová, 7. B

Vodník Azio

Ukrajinské lesy a vody schovávají mnoho tajemství a záhad. Žijí zde neobvyklá mýtická stvoření, která střeží svůj pro lidské oči neviditelný svět. Jedna taková bytost je Azio – vodník, který žije v rybníku.

Azio je jako dědeček, pokrytý bahnem a šupinami, má vousy a vlasy a zezadu mu třetí ocas a křídla. Někdy vypadá jako muž se zelenými nebo černými vlasy.

Má schopnost proměnit se v sumce a pejska. Má na starosti ryby a další vodní živočichy a mořské panny. Místem pobytu je břeh nebo křišťálový palác, který je ukrytý na dně.

Nejaktivnější je Azio v pátek, právě v tento den zadržuje lidé pod vodou. Chlapci utopeni ve vodě se stali jeho sluhy a dívky mořskými pannami. Rybáři se snaží vodníka uklidňovat a házejí mu do vody chléb, sůl a ryby.

Můj hrdina je mocný a nelítostný k nepřítelům. Nemá sobě rovného, ale nikdy bych nechtěl být jako on.

Marian Daniv, 7. B

Vodník Arnošt

Vodník Arnošt je malý mužík se zelenými vlasy. Nosí klobouk a je oblečený do zeleného kabátu a kalhot. Má vykulené oči a velmi široká ústa. Mezi prsty se mu objevují blány. Většinou vodníka poznáme tak, že mu z cípu kabátu kape voda.

Vodník Arnošt žije v řece, v rybníku nebo u mlýna. Vodník se může proměnit v rybu nebo v žabu, jeho nejlepším přítelem je sumec. Úkolem vodníka je starat se o rybník, řeku a o potok.

Vodník je nadpřirozená bytost, proto umí čarovat. Čaruje jen s vodou a z vody vytváří divokou vodu, vodní vír a vlny. Umí také cestovat vodovodním potrubím. Můj vodník Arnošt je velmi hodný.

Jaroslav Mládek, 7. B

Vodník Karel

Vodník Karel žije nedaleko jedné vesnice v rybníce. Na dně rybníka má svůj malinký domeček. Navštěvují ho tam i další bytosti, které žijí na dně rybníka. Domeček je z mechu a malý, ale je tak akorát pro vodníka Karla. V domečku bydlí také jeho starší bratr.

Vodník Karel je tmavě zelený, je menší oproti ostatním vodníkům. Nosí zelené sako a hnědé staré boty. Na hlavě nosí hnědou čepici, kterou našel na dně rybníka. Vlasy má zelené a dlouhé, ale bohužel zničené. Jeho hlava je malá, ruce slabé a jeho nohy jsou kratší než u ostatních vodníků.

Mezi řadou svých přátel se nejdéle zná s vodníkem Bručounem. Dříve se přímo nesnášeli, ale jak šel čas, začali si rozumět a nyní jsou nejlepšími přáteli. Vodník Bručoun chodí k vodníkovi Karlovi, má kousek od vodníka Karla chatku v potoce.

Okolo rybníka se velice často objevují děti z nedaleké vesničky. Jedna dívka zahlédla vodníka Karla a běžela to říct ostatním. Dívce je pouhých 9 let, takže jí nikdo neuvěřil. Vodník si právě proto dává pozor, když vylézá z rybníka, aby ho nikdo nezahlédl.

Nedaleko vesnice má vodník Karel babičku Vodnici, která je na něj velmi milá. Má také dědečka, vodníka Pepu, se kterým si ale nerozumí. Vodník Karel má jenom s babičkou Vodnicí velmi milý vztah.

Aneta Tychtlová, 7. B

Vodník Jez

Můj vodník se jmenuje Jez. Jeho podivné jméno je odvozeno od určitého vodního jezu, vedle něhož Jez rád sedává. Velmi blízko vodního jezu se nachází Jezova chaloupka, ve které bydlí. Z jedné strany ji obklopuje řeka s jezem a z druhé les.

Jez je malého vzrůstu, tudíž jeho chaloupka není nijak moc velká. Jez má zelenou kůži, modrý klobouk, kulatou hlavu a velké oči. Každý si všimne jeho úsměvu a zlatých vlasů. Kabát, který je velmi dlouhý, má také modrý a mezi prsty na rukou, které mu vyčuhují z kabátu, můžeme zpozorovat blány. Stejně je to i na chodidlech, která nejsou obuta.

Vodník Jez je chytrý, přátelský a rád si hraje s dětmi, ale nerad se zdržuje na veřejnosti. Rád pracuje na své zahrádce, kde pěstuje rákosí. Všimá si svého okolí a jakmile vidí nepořádek, zabolí ho to a uklidí ho.

Jezova chaloupka je skromná a odpovídající jeho velikosti. Chaloupka má jen jednu místnost. Vpravo můžeme vidět vyskládané hrnky, větší hrnce a nějaké talíře. Naproti, tedy vlevo, je malá kuchyňka s krásným stolem a židlí. Postel se táhne z levého rohu do poloviny místnosti. Nad postelí je velké okno.

Jez se přizpůsobil životu v okolí s odpadky tím, že je jí. Mimo odpadků jí i rákosí.

Johana Štindlová, 7. B



Nela Maturová, 9. A

Vodník Vilda

Vodník Vilda je zelený vodník, který žije v rybníku, kde s ním bydlí rybičky a žáby. Vilda je stydlivý, ale rád se baví s novými rybičkami a žabičkami. Má zelený klobouk s červenými mašličkami, na sobě nosí zelený kabát s černými knoflíky a kalhoty, které mají na sobě díry.

Vilda je neobvyklý vodník, protože se rád učí nové věci, a to jinací vodníci nedělají. Rád běhá na louce, když jsou rozkvetlé pampelišky. Vilda nemá žádné kamarády, protože je rád sám a když už si s někým povídá, musí být smutný nebo potřebuje s něčím pomoci.

Nejraději Vilda plave ve svém oblíbeném rybníku, ve kterém jsou jeho oblíbené květy, a to jsou lekníny. Nejkrásnější je bílý nebo zelený. Také ho baví skákat do vody. Má rád letní dny a nemá rád, když prší nebo je zima.

Vilda miluje vůni květin a když se probudí s dobrou náladou. Jeho nejoblíbenější barva je zelená a žlutá, má rád duhu.

Laura Machová, 7. B



Daniel Bartušek, 7. B



Matyáš Roučka, 7. B



Johana Štindlová, 7. B



Klára Tomková, 7. B



Lukáš Jeremiaš, 7. B

Naše 9. A

Po devíti letech se naše třída loučí
a moje srdce to strašně moc ničí.

Každý svou cestou půjdeme
a třeba se někdy uvidíme.

I když jsme si někdo nesedli,
myslím si, že i tak jsme si to užili.

Klára Antošová, Maximilian Turoň, 9. A

9. A

Naše třída není normální,
nikdo nenosí věci formální.

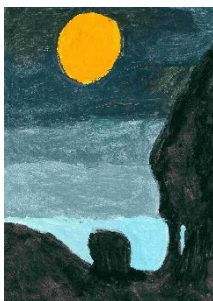
Nikdy se neshodneme na ničem,
učitelé nás pomalu honí bičem.

Brzy řekneme si sbohem,
utéct chceme všichni honem.

Rozejdeme se na školy střední,
ne každý na sobě známky smutku jeví.

I když odpočítáváme dny do léta,
budou nám chybět třídní dramata.

Kristýna Prachařová, 9. A



Richard Vrábek, 9. A



Klára Antošová, 9. A



Kristýna Prachařová, 9. A



Denisa Luppi, 1. B Veronika Ridajová, 1. B Kristýna Myslíková, 1. B David Lomský, 1. B



Aneta Chromá, 5. A



Eliška Jančíková, 5. A



Karolína Vnenčáková, 5. A

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Martin Rozhoň
as. Mgr. Dana Lukáčová

Adamec Marek
Antošová Klára
Barde Roxanne Marie
Černá Magdaléna
Hoang Gia Bao
Chroustovská Lucie
Jakešová Anna
Janeček Martin
Lipková Sylva
Maturevá Nela
Mosserová Adéla
Ninh Thi Luu Ly
Pěnička Jan
Pešek Lukáš
Prachařová Kristýna
Rauscherová Linda
Rusová Romana
Růžička Matěj
Somolová Michaela
Struska Erik
Suchánková Nelly
Sýkorová Natálie
Šimek Filip
Turoň Maximilian
Tyšerová Petra
Vlček Teodor
Vrábek Richard
Závodská Adéla

9. B

Mgr. Michal Kadoch
as. Marcela Kadlecová

Ašenbrenner Kryštof
Bárta Jan
Bendová Kamila
Čermák Oliver
Györgyová Daniela
Haines Joachim David
Jebavý Ivo
Kašparovský Leoš
Kmínková Karolína
Kroková Natálie
Lenc Jan
Lukš Jiří
Nejedlá Anna
Nguyen Tomáš
Obrinová Jessica
Pelíková Andrea
Řepa Matěj
Študlar Štěpán
Turková Veronika
Urbánková Veronika
Zábranský Matouš



Filip Schwarz, 1. B Rozárie Urbanová, 1. B Adam Zbořil, 1. B Emma Šuláková, 1. B



Maxmilian Rachač, 1. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovцова 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodali: Mgr. Monika Candrová, Mgr. Markéta Coufalová,
Mgr. Miroslava Havířová, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Martin Rozhoň,
Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka Šimková, Mgr. Alexandra Šípová,
Mgr. Lenka Štěpanyová

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Monika Candrová, Mgr. Sylva Děkanová,
Mgr. Stanislava Kaloušová, Petra Láfová, Mgr. Hana Lávičková, Mgr. Kristýna
Marková, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Karla Ptáčníková, Martina Ratajová,
Mgr. Lenka Skleničková, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Lenka Štěpanyová

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v květnu 2022